І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

"Svoboda", 81-83 Grand St. Редакція і Адміністрація: Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 177. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 28-го ВЕРЕСНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, SEPTEMBER 28, 1967 No. 177. VOL. LXXIV.

— ОСТАННІ ВІСТІ —

Середа, 27 вересня, 1967

В АМЕРИЦІ

МЕК НАМАРА ПРО ПРОТИРАКЕТНУ ОБОРОНУ. Секретар оборони Роберт МекНамара дав інтерв'ю представникові тижневика „Лайф", в якому заявив, що коли б китайські комуністи напали керованими ракетами на ЗДА десь в половині сімдесятих років, то вони спричинили б смерть від п'ятьох до десятьох мільйонів осіб. Та коли ЗДА заінсталюють протиракетну оборону, яку вже Уряд заплянував випродукувати, то налет китайських ракет зможе вбити від зера до лише кількох мільйонів осіб. МекНамара сказав, що і СССР розбудовує керовані ракети та інсталює протиракетну оборону, тому і ЗДА мусять забезпечувати себе проти можливого нападу з боку СССР та поширити протиракетну оборону.

В СЕРПНІ ЦЬОГО РОКУ НАДВИШКА американського експорту над імпортом виносила 522 мільйони дол., що було найбільшою надвишкою від березня 1966-го року. В серпні ц.р. експорт становив 2,567,700.000 дол., а імпорт виносив 2,114,800.000 дол. Така велика надвишка була можлива тому, що значно зменшився в тому місяці імпорт. В перших восьмох місяцях ц.р. експорт над імпортом перевищив на 4.7 більйона дол. в річному відношенні, а в цілому 1966-му році надвишка експорту над імпортом виносила тільки 3.7 більйона дол. Департамент Торгівлі вдоволений з цьогорічної надвишки.

25-го ВЕРЕСНЯ КАНАДІЙСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ зібрався на нову сесію, щоб схвалити 25 важливих законопроєктів, але найважливішою справою буде проблема відношення франкомовної провінції Квебеку до Федерального Уряду. Прем'єр міністрів Лестер Б. Пірсон заповів, що він, можливо, складе окрему заяву в цій справі та започаткує дебату в Палаті Громад. Ця справа дуже делікатна. Франкомовний Квебек домагається більшої незалежности у відношенні до федеральної влади в Оттаві, а окремі квебекці вимагають повної самостійности, до чого їх заохотив французький президент Де Голль під час відвідин Експо 67.

ОДРУЖЕННЯ СТАРШОЇ ДОНЬКИ ПРЕЗИДЕНТА Джансона 23-річної Линди з капітаном морської піхоти 28-річним Чарлзом С. Роббом визначене на 9-го грудня в Білому Домі. Панна Джансон буде сьомою донькою президента, весілля якої відбулося в Білому Домі. Одружуватиме священик Єпископальної Церкви, бо обидвоє молодята є вірними цієї Церкви. Число весільних „бояр" становитиме 14 осіб, а число „бояр" молодої доньки Президента Луїсі виносило 24. Це весілля в Білому Домі буде скромніше, як весілля Лусі, на якому було 700 гостей. Останнє весілля в Білому Домі відбулося 17-го травня 1914 року, коли президент Вудро Вільсон віддавав доньку Елінор за секретаря скарбу Вілліяма Джібса МекАду.

У СВІТІ

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГАРОЛД ВІЛЬСОН ПЕРЕДБАЧАЄ, що найближча зима буде „важкою" для британської економіки, проте він переконаний, що остаточно дефляційні заходи уряду дадуть добрі наслідки і що Партія Праці відзискає втрачену популярність. Відповідаючи на запити трьох репортерів британської радіо-телевізійної стації британський прем'єр заявив, що він здавав собі справу з непопулярности господарської політики уряду, але він не змінить тієї політики, яку вважає за правильну.

ДВІ НАЦІОНАЛІСТИЧНІ ОРГАНІЗАЦІЇ В ПІВДЕННІЙ АРАБІЇ ЗАМИРИЛИСЬ і рішили спільно скласти уряд у Південно-арабській Федерації, яка в наступному році дістане повну незалежність від Британії. Дотепер ті дві організації — Фронт Національного Визволення і Фронт Визволення окупованого Південного Ємену — завзято одна одну поборювали, при чому недавно в містечку Дар-Саад прийшли до вуличного бою між прихильниками одної і другої організації: було 60 осіб убитих.

У ДАЛЬШОМУ ХОДІ ГРОМАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ У НІГЕРІЇ ДЕРЖАВНЕ ВІЙСЬКО ЗДОБУЛО столицю т. зв. Середньо-західньої провінції, Бенін, що її в серпні цього року зайняло військо збунтованої Східньої провінції, що проголосила себе незалежною Республікою Біяфрі. Державне військо центрального нігерського уряду мало в останніх днях успіхи і наблизилось до столиці Східньої провінції Енугу.

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ СТВЕРДИЛО, що права націоналістична Національно-демократична партія тратить членів і симпатиків, а не приєднує нових. Мавши раніше 30.000 зареєстрованих членів — вона має тепер круго 25.000. Головною причиною є той факт, що та партія, що її членами майже виключно є колишні нацисти, не проголосила своєї програми ані свого становища до основних питань німецького життя.

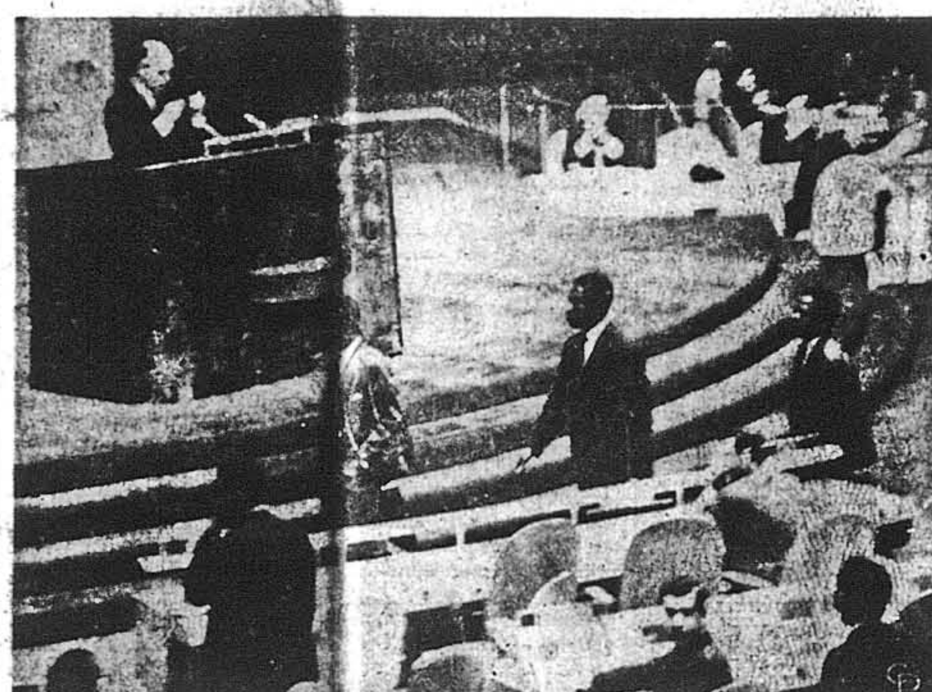
ІЗРАЇЛЬСЬКІ ВЛАСТІ ПРОГОЛОСИЛИ поліційну годину в місті Наблюсі по західньому боці Йордану, недавній власності Йорданії, від 7-ої години вечора до 7-ої ранку. Вони перешукують дім за домом за зброєю та арештували вже багатьох тамошніх мешканців, арабів, у переконанні, що саме в тому містечку знаходиться центр підпільної арабської терористичної організації, яка переводить саботажі на терені Ізраїлю. Два дні тому бомба, підкинена на фармі в Омез, за 20 миль від Тель-Авіву, вбила малого хлопчину й поранила обох його батьків.

АЛЬЖИРІЯ І КОНГО, ЯКІ В 1964 РОЦІ ЗІРВАЛИ БУЛИ ДИПЛОМАТИЧНІ ВЗАЄМИНИ, РІШИЛИ відновити їх. Конго вже навіть проголосило прізвище свого нового амбасадора, призначеного до Альжирії. В альжирській в'язниці все ще перебуває схоплений альжирцями з літака колишній конголійський прем'єр Мойсе Чомбе, якого в Конго засудили були заочно на смерть: обидва уряди, альжирський і конголійський, мають тепер клопіт з Чомбе, бо від цілого ряду держав прийшли перестороги, щоб Чомбе не видавати Конгу та щоб конголійці не виконували того засуду смерти.

АМЕРИКАНСЬКІ ЛІТАКИ СКИНУЛИ над північно-в'єтнамським селом близько ніби здемілітаризованої смуги 250.000 летючок із закликом до цивільного населення — втікати до Південного В'єтнаму, бо те село буде бомбардоване літаками найважчого типу Б-52. Кожна така летючка має вартість „пашпорту" для переходу на терен сусіднього вільного Південного В'єтнаму. Проте та акція не була успішна, бо ті північні в'єтнамці знали, що мусілиб спершу перейти широку на 6 миль „невтральну" смугу, яка насправді перетворена на одну велику фортецю північно-в'єтнамської армії.

В'ЄТНАМ І СЕРЕДНІЙ СХІД — ЦЕНТРАЛЬНІ ТЕМИ В ДЕБАТАХ ОН

Об'єднані Нації. — В дальших дебатах на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй проблеми замирення у В'єтнамі та на Середньому Сході займали знову центральне місце. Британський міністер закордонних справ Дж. Брави солідаризувався з становищем Америки в справі В'єтнаму, докоряючи Північному В'єтнамові, що той не зробив нічого, щоб підтримати примирливі жести Америки й піти їм назустріч. Він конкретно запропонував три стадії замирення: перемир'я, переговори та міжнародна гарантія. Британський міністер апелював до всіх членів Об'єднаних Націй, щоб вони підкреслювали необхідність нав'язання мирових переговорів і таким чином впливали на „тих, які до цього часу ігнорували очевидні потреби й нагоди для переговорів". Так само філіппінський міністер закордонних справ Нарсізо Рамос підтримував становище Америки, що не можна, мовляв, вимагати припинення воєнних дій збоку Америки поки не відомо, як поведеться друга — комуністична — сторона. Що стосується Середнього Сходу, бо Джордж Брави висловив стурбування з приводу рішення Ізраїлю колонізувати колишні йорданські й сирійські землі та підкреслив, що справа Єрусалиму не стосується тільки Ізраїлю і Йорданії, а є справою міжнародною. Таким чином Дж. Брав виразно заперечив становище арабських країн, які закинули були Британії, що вона зайняла була виразне становище по стороні Ізраїлю.

З нарад Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй. Попереднього дня, коли місце на трибуні промовців зайняв південно-африканський міністер закордонних справ Гілгард Мулер, закликаючи до співпраці і респекту в політиці репрезентованої ним країни, шістдесять делегатів інших африканських країн демонстративно вийшли із залі нарад, що й видно на цій фотознімці.

У Болівії судять французького журналіста за участь в комуністичній партизанці

Камірі, Болівія. — Перед військовим судом розпочалася тут розправа проти 27-річного французького журналіста Режі Дебрея, якого болівійське військо схопило було разом з іншими комуністичними партизанами. Дебрей твердить, що він не воював із партизанами, а тільки прибув до Болівії, щоб перевести інтерв'ю з лідером комуністичних партизанів, недавнім міністром в уряді Фіделя Кастра, Че Геварою. Він каже, що Гевара прибув до підпільного табору болівійських комуністичних партизанів 20 березня ц.р. В три дні пізніше ватага комуністичних партизанів заатакувала з засідки військову стежу і вбила 18 осіб. Оборона того французького комуніста називає його „марксистом" і „теоретиком марксизму", але прокуратура вказує на твір того молодого комуніста „Революція у революції", де насправді гльорифікується терор та поручається переводити підривно-революційні дії в „імперіялістичних" країнах. Прокуратура вимагає для Режі Дебрея найвищої, існуючої в Болівії, кари, а то 30-річної в'язниці. Разом із ним судять одного аргентинського маляря і 5-ох болівійців. Справа набрала міжнародного розголосу внаслідку крику, що його зняла вся французька й міжнародна комуністична преса.

Прийшло до порозуміння в справі шкільного страйку в Ню Йорку

Ню Йорк. — 26-го вересня прийшло до порозуміння в справі страйку учителів публічних початкових і середніх (гай) шкіл в Ню Йорку, і можливо ще цього тижня почнеться навчання, яке відбувалося неправильно впродовж двох і півтижня, бо в клясах з'являлися тільки нечисленні вчителі і мала кількість учнів. Страйкували коло 60,000 вчителів, і понад один мільйон учнів не мали навчання. Умову підписали представники Об'єднаної Федерації Вчителів і Шкільної Ради міста Ню Йорку. Члени спілки мають ратифікувати цю умову на загальних зборах в четвер, і тоді ж, можливо, зачнеться нормальне навчання в школах. Голова Вчительської Федерації Алберт Шенкер сказав, що, на його думку, нова умова про працю є найкращою, яка може бути. Він сподівається, що загальні збори спілки ратифікують умову без труднощів, хоч три вчительські делегати (на всіх 11) були проти підписання умови. Вчителі дістали значне збільшення платень та кращі умови праці. Згідно з давнім контрактом найменша початкова платня становила 5,400 річно, а найбільша — 11,900 дол. Від 1-го вересня ц. р. початкова платня збільшена до 6.200, а найбільша до 12,,600 дол. Але від 1-го вересня 1968-го року будуть обов'язувати ще більші платні: від 6,600 до 13,600 дол. Всі члени вчительської спілки в числі 50.000 мають дістати друковані тексти умови і аж після того зможуть ратифікувати умову.

Північний В'єтнам відкидає пропозиції, зголошені Америкою в ОН

Сайгон. — Північний В'єтнам відкинув примирливі пропозиції, що їх зробив у своїй промові в минулому тижні амбасадор ЗДА Артур Голдберг на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй. Голдберг запитував, чи коли ЗДА припинять бомбардування Північного В'єтнаму, то Північний В'єтнам приступить до переговорів та чи ті переговори будуть сутніми й не будуть використані тільки для скріплення комуністичних збройних сил. Однаково обширна стаття в керівному північно-в'єтнамському щоденнику „Ньян Дан", як і в промові прем'єра Північного В'єтнаму Фам Ван Донга стверджує, що Північний В'єтнам стоїть на давньому становищі, а саме, що Америка повинна „без ніяких передумов" припинити бомбардування Північного В'єтнаму та взагалі всі воєнні акти проти нього, а тоді „можна буде говорити". Водночас названий комуністичний часопис закинув Америці знову нещирість і подвійну гру та говорення про мир тільки для замилювання очей світу при одночасному підготовлюванні поширення війни. Тон і зміст тієї північно-в'єтнамської декляративної статті потвердили заяву американського амбасадора Елсворта Банкера, що він не бачить на найближчу майбутність ніяких познак охоти Північного В'єтнаму до замирення.

Сенатор Кейс критикує Президента за спосіб ведення війни у В'єтнамі

Вашингтон. — Сенатор республіканець із Ню Джерзі виголосив в повному Сенаті коротку промову, в якій гостро критикував президента Джансона за те, що надуживає повновластей, які надала йому Тонкінська резолюція з серпня 1964 року. Нюджерзький сенатор твердив, що Президент викликав „кризу недовір'я", бо дає так, щоб виправдати за допомогою цієї резолюції поширення й поглиблення війни. Таким способом, твердив сенатор Кейс, президент Джансон підмінував спільне довір'я, яке має бути між обидвома частинами Уряду: законодатною і виконною. Ця промова сенатора Кейса викликала здивування сенаторів, які збіглися до залі Сенату з інших кімнат, щоб обронити Уряд. Сенатора Кейса підтримав тільки сенатор республіканець із Ню Йорку Джекоб К. Джевітс, а провідник республіканської меншости в Сенаті сенатор Еверетт МекКінлі Дірксен не погоджувався із своїм партійним колегою. Провідник демократичної більшости в Сенаті сенатор Майк Менсфілд, подібно як і сенатор Дірксен, пригадував, що Сенат схвалив Тонкінську резолюцію великою більшістю, бо „проти" голосували тільки два сенатори, тому цілий, Сенат відповідає за її зміст. Сенатор демократ із Міссісіпі Джан Стенніс казав, що такою критикою, яку виголосив сенатор із Ню Джерзі, допомагаємо ворогові, який плекає надію, що нам сприкриться ця війна, і ми залишимо перемогу за ворогом. Подібно критикували сенатора Кейса сенатори Рассел Лонг з Луїзіяни і Франк Дж. Лавші з Огайо.

ПАПА СКІНЧИВ 70 РОКІВ ЖИТТЯ

Рим. — Папа Павло VI відсвяткував 26 вересня ц. р. своє 70-ліття скромно й тихо, без ніякої паради. Він перевів день на читанні, підписуванні численних відатними особам, що йому прислали привіти — між ними був і генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант — та на підготовлюванні Синоду єпископів.

В ДІТРОЙТІ ВІДБУВСЯ ТРЕТІЙ ЕМІГРАЦІЙНИЙ СОБОР УАПЦ

Дітройт. (О. Б.) — Скликаний з нагоди 45-річчя Відродження УАПЦ в Україні, Третій Еміграційний Собор відбувся 2, 3 і 4 вересня 1967 р. при парафії св. Ап. Андрія в Дітройті, Мишіґен, з участю 64 повноправних представників парафій УАПЦ в ЗДА, Південній Америці, Англії і Австралії. Президію Собору як почесний голова очолював Високопреосвященний Владика Архиєпископ Григорій, Зверхник УАПЦ поза межами України, який і виголосив доповідь про стан Церкви і перспективи на майбутнє, сконстатувавши нормальний розвиток Христового Братерства об'єднаних під його духовним проводом парафій і громад.

Діючим головою Собору був прот. Василь Дзюба, його заступником — ред. Сидір Кравець, а Секретаріят очолював М. Д. Ляшенко. Почесна Президія складалася з визначних церковно-громадських діячів: протопрес. Г. Сіваченко, ген. Ол. Вишнівський, проф. Ів. Павелко, паніматка Т. Явдась, д-р В. Іванович, Надія Гичар. Учасники Собору заслухали звітні доповіді з праці Малої Ради за останні п'ять років, з Видавництва „Православний Українець" та з фінансової діяльности Малої Ради, а також звіт Контрольної Комісії, та після обговорення прийняли їх до відома, висловивши подяку і признання за проведену працю для добра Церкви. Доповідь протопресв. Ігоря Губаржевського про поєднавчі заходи Малої Ради і Владики Григорія та про їх наслідки викликала широку конструктивну дискусію і відповідні, важливі ухвали Собору. Релігійно-національне виховання дітей і молоді було темою доповіді члена Малої Ради Т. Г. Печенюка з конкретними пропозиціями для покращення цієї важливої ділянки церковної праці.

Члени Малої Ради реферували наступні питання повістки денного Собору: Співпраця з іншонаціональними православними Церквами, екуменічний рух і ставлення УАПЦ до нього, кадри ду-

(Закінчення на стор. 4-ій)

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

УКРАЇНЦІ РОЗБУДОВУЮТЬ СВОЮ ЛІТНЮ ОСЕЛЮ У ФРАНЦІЇ

Париж. — Декілька років тому колишній кооператор Володимир Заклинський придбав чималу посілість у департаменті Ен, над річкою Ен, недалеко від міста Лілон, на півдні Франції. Велику частину земельної посілости він розпарцелював на менші ділянки і продає їх українцям з Европи за відносно дешеву ціну. Тепер ті ділянки набули вже декілька українських родин із Франції, Голляндії, Бельгії і Німеччини. Для зібраних влітку в тій новій великій українській оселі, що лежить над шляхом до Женеви і з якої видко Альпи, правив Богослуження генеральний вікарій у Франції о. д-р М. Василик.

ВЗЯЛИ ВЕЛИКУ УЧАСТЬ В АВСТРАЛІЙСЬКОМУ ФЕСТИВАЛІ

Канберра. — В столиці Австралії Канберрі відбувся 25 серпня великий фестиваль „Трибют Австралії", який вшанував свою присутністю прем'єр уряду тієї країни Р. Голт та інші видатні діячі. Крім великого концерту, відбулась образотворча виставка, а також виступи різних національних груп. 7 українських мистецьких колективів з різних міст Австралії виступили на тому міжнародному концерті, в тому з великим успіхом хор „Боян" із Сіднею. Столична преса високо оцінила виступи українських груп.

У МОНТРЕАЛІ ВІДБУДЕТЬСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ І ВІЧЕ АБН

Монтреаль. — Від 5 до 8 жовтня включно в Монтреалі триватиме Конференція і Віче Антибольшевицького Бльоку Народів, з нагоди 50-річчя боротьби проти московсько-совєтського колоніялізму. Конференція відбудеться в готелі „Віндзор", з участю голови АБН Ярослава Стецька, представників Національного Китаю, різних поневолених народів. У суботу 7 жовтня на бенкеті промовлятиме американський діяч Е. О'Конор. Віче Народів СССР відбудеться 8-го жовтня, після чого будуть покладені вінки біля пам'ятника Невідомому Воякові Канади.

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБОРОНИ ЛЕМКІВЩИНИ ВІДБУДЕ У ЖОВТНІ 7-ИЙ З'ЇЗД

Нюарк, Н. Дж. За повідомленням організаційного референта Головної Управи Організації Оборони Лемківщини В. Майковича, Сьомий З'їзд ООЛемківщини відбудеться 28-29 жовтня в Ірвінгтоні, у стейті Ню Джерзі, в приміщенні Українського Народного Дому, на Проспект авеню. На З'їзді будуть відзначені 50-тиліття початку Української Національної Революції і 25-та річниця створення УПА, частини якої зводили на Лемківщині особливо завзяті бої з московськими большевиками і польськими комуністами. Крім того, делегати з'їзду мають вирішити низку важливих організаційних справ.

УСПІХ РОКСОЛЯНИ РОСЛЯК В ОПЕРІ „ЛЮЇС РІЛ" У ТОРОНТІ

„Ню Йорк Таймс" з 25 вересня 1967 р. помістив відгук свого музичного кореспондента Раймонда Еріксона на прапрем'єру опери канадійця Гаррі Сомерса „Люїс Ріл", написаної з нагоди 100-річчя Канади, яку виставила вперше Канадійська Опера в Торонто 24 вересня 1967 р. в О'Кіф Центрі. Ця музична драма зображує постать Люїса Ріла, ідеаліста - героя з часів заселення західньої Канади в половині XIX стол., оборонця метисів, нащадків французьких поселенців та їхніх жінок-індіянок. Роксоляна Росляк співала головну жіночу ролю Маргарити, дружини героя Люїса. Критик похвально відмітив її креацію цієї ролі, особливо відзначуючи її спів до своєї дитини, яку вона відспівала з великим чуттям, віддзеркалюючи індійські мотиви.

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР У СІДНЕЇ, В АВСТРАЛІЇ

Сідней. — Тижневик „Вільна Думка" ч. 2 з серпня 1967 р. повідомив, що в Сіднеї відбувся виступ українських авторів з м. Мельборну, з рамени Літературно - Мистецького Клюбу. З новими творами виступали відомий письменник Дмитро Чуб, молода обдарована Галя Нитченко, З. Когут, Л. Гавська - Денис, К. Гімельрайх, І. Сірко і С. Родіон. На вечорі, що його відкрив голова місцевого ЛМКлюбу, поет Василь Онуфрієнко, автор поеми про Симона Петлюру, було до 150 слухачів. Літературний вечір сприяв поширенню „Тримісячника української книжки" в Австралії. Українські автори з Сіднею заплянували й собі виступити в Мельборні.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ БУДУЮТЬ ОСЕЛЮ „ВОЗНЕСЕННЯ"

Филядельфія. — Заходами Української Католицької Архиєпархії, що її очолює Високопреосвященніший Митрополит Кир Амврозій Сеншин, ЧСВВ, створено корпорацію незаробіткового характеру, під назвою Оселя „Вознесення", яка поставила собі на меті заопікуватися старшими віком українцями з українцями в Архиєпархії. На тій Оселі можуть жити люди, починаючи від 62 року життя.

Восьмиповерховий будинок Оселі „Вознесення", цілком модерний і з дуже вигідними помешканнями, вже будується поблизу католицької катедри „Непорочного Зачаття", біля вулиці Паплер, Франклін та 7-ї вулиці. У цій Оселі старше громадянство буде забезпечене мешканням та вигодами, на незаробітковій базі, відповідно до фізичних, духовних, соціяльних і психологічних потреб — для здоров'я та довгого і корисного життя. В околиці Оселі є крамниці, кінотеатр, голярні, банк, поблизу

(Закінчення на стор. 4-ій)

Так виглядатиме оселя „Вознесення" після закінчення її будови.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Експорт революції з Куби

Тридённа конференція міністрів закордонних справ ЗДА і 20 латиноамериканських країн, яка відбулась у Вашінґтоні на переломі минулого й цього тижня, пройшла серед мінімального зацікавлення широкого американського громадянства. А втім, головна тема цієї конференції стосувалася загрози, що вся Південна Америка може перетворитись в один велетенський В'єтнам, уже не з 20-мільйоновим, а з 237-мільйоновим населенням, якому З'єднані Держави, згідно з існуючими договорами, мали б поспішити із збройною допомогою.

Як твердить американський знавець цієї проблеми, Ендрю Джордж, на Кубі є тепер 1.000 „фахівців" від експорту комуністичної революції, які нічого іншого не роблять, як тільки займаються цією справою. Активність комуністичних партизанів зареєстровано вже в Болівії, Колюмбії, Ґватемалі, Венесуелі, Нікараґві, Домініканії, Параґваї, Арґентині й Еквадорі. В різних латиноамериканських державах яких 400-2.000 американських старшин і підстаршин вишколюють вояків у поборюванні партизанки.

Назверх вислідки вашінґтонської конференції Організації Американських Держав ніби дуже скромні, бо обмежуються вони словесним протестом, нариканням на держави вільного світу, що свою торгівлю з Кубою підтримують злочинний режим, і потвердженням потреби соціяльно - економічних реформ. Однак, газета згадує про те, що деякі латиноамериканські міністри застерігалися проти оприлюднювання плянів протикомуністичної акції, каже здогадуватись, що у Вашінґтоні була мова й про більш ефективні засоби поборювання кубинської комуністичної диверсії. Москва буцімто нерадо дивиться на ту роботу Куби, побоюючись, що в Латинській Америці може повторитись історія з Індонезією, де населення, обурене спробою комуністичного перевороту, винищило півмільйона комуністів. Москва хоче теж торгувати з латиноамериканськими країнами, і тому політика Кастра їй нібито невигідна. А все ж Куба дістає щорічно від комуністичних і некомуністичних країн готівкою і прибутком з торгівлі з ними кругло півбільйона долярів, з яких фінансує свій експорт революції.

Ясно, що така гра не може продовжуватись до безконечности. Коли Фідель Кастро хоче наслідувати Го Ші Міна, то забуває, що Куба таки „трохи" ближча до З'єднаних Держав, і куди легше знищити центр „латиноамериканського В'єтнаму", аніж центр комуністичної агресії у В'єтнамі.

Червоні ювілеї

Совєтська преса раз-по-раз повідомляє про відзначування „святкових днів", роковин, ювілеїв. Нещодавно відзначали „день танкіста", потім „день шахтаря", — звичайно, лише газетними згадками, бо реальним шахтарям від такого свята ні холодно ні тепло, адже в неділю і так для всіх „вихідний день". В УССР відзначають ще й ювілеї місцевого, як висловлюється совєтська преса, республіканського значення. Останніми місяцями відзначено коротеньким газетними згадками розстріляного совєтською владою письменника - поворотця з-за кордону Мирослава Ірчана, померлого десь на засланні письменника-аґітатора Івана Микитенка, померлого на засланні театрального режисера Леся Курбаса. В кінці серпня київська преса згадала ще про один ювілей — 80-річчя комуністично-партійного діяча і дипломата Дмитра Мануїльського, який помер у 1959 р., і якому в Києві встановлено пам'ятник. В 1920 р. Д. Мануїльський був у складі московсько - большевицької делеґації, що мала репрезентувати нібито і Україну, на переговорах з Польщею в Ризі. Як свідчить київська газета „Вісті з України" з серпня 1967 р. Д. Мануїльський згадував, що „з самого початку переговорів поляки намагались ухопитись за фікцію державної влади України — уряд Петлюри. Ми ж фактично добилися того, що Польща визнала Радянську Україну, як самостійну державу"... Допомігши включити поневолену Україну до складу новітньої московської імперії, Д. Мануїльський запропонував навіть формально називати УССР не „республікою" в складі СССР, а просто — „автономною українською областю Російської Федерації". Й. Сталін підтримав цю пропозицію, але проти виступив Ленін, який умів бачити трохи далі, плянуючи збереження імперії.

Такому то діячеві поставили пам'ятник у Києві і вихваляють його як людину, що „жила для народу", не розкриваючи, для якого саме народу...

Може в цьому й полягає одна з головних причин, чому українське населення з апатією ставиться до всіх большевицьких ювілеїв, бо свідомо чи підсвідомо — знає їм справжню ціну.

МАЛИЙ ДОЩ ІЗ ВЕЛИКОЇ ХМАРИ

Париж. — Президент де Ґолль вернувся з Польщі 12 вересня з виглядом переможця: населення Польщі влаштувало йому тріюмфальну зустріч. Однак, не все відбувалося під час перебування де Ґолля в Польщі так, як йому бажалося. Він був щедрий на компліменти і приязно розмовляв з представниками польського комуністичного режиму, а все ж у його промовах і переговорах з польським урядом були моменти непевности, недоговорености.

Поляки всіх напрямів приймали з вдячністю слова де Ґолля про непорушність західнього польсько-німецького кордону по лінії рік Одра - Нісса. Польські комуністи вітали де Ґолля, що в своїх промовах засуджував політику ЗДА у В'єтнамі. Невідомо, чи більшість поляків у своїх поглядах на війну в В'єтнамі однозгідна з своїм комуністичним урядом.

Коли де Ґолль, бувши в Польщі, при кожній нагоді апелював до польського патріотизму, національної гордости й незалежности, то це викликало приязний відгук у масах польської людности.

Зовсім інакше на це реаґували комуністичні вожді. Секретар компартії Гомулка, відповідаючи на слова де Ґолля про національну особовість поляків, підкреслював, що Польща є й буде вірною союзницею Москви і членом „Варшавського Пакту".

Нічого не помогло, що де Ґолль показував польським комуністам приклад Франції, яка вийшла із західного військового союзу (НАТО). Польські комуністичні верховоди розуміють, що Москва гарантує для Польщі її кордони з Німеччиною і (це має для Гомулки з його товариством рішальну ваґу) — забезпечує існування комуністичного режиму в Польщі.

Польський уряд з кислою міною прислухався до слів де Ґолля, коли він запевняв, що об'єднання Західної і Східної Німеччини буде теж в інтересі Польщі. Якби Гомулка і його партійці висловили свою прихильність до цього проєкту де Ґолля, то зразили б проти себе комуністичного дикта т о р а Східної Німеччини Ульбріхта.

Де Ґолль старався у Польщі „ходити між дощ". Він мусів показати урядові Західної Німеччини в Бонні, що Франція обстоює об'єднання Німеччини: це фактично було б ліквідацією комуністичного режиму в Східній Німеччині. З другого боку, його заклик до поляків здобути більшу міру незалежности мусіли понуро вислухувати диктатори СССР в Кремлі. Адже унезалежнення Польщі зменшувало б впливи Москви в Центральній Европі. Чи цей ущерб для Москви збільшив симпатії Кремлю до де Ґолля, який говорить часто про приязні відносини Франції з СССР?

У Москві напевне належно оцінили, як вираз неприязні, жест де Ґолля при зустрічі у Варшаві з дипломатами різних держав: ґенерал, щоб не вітатися з послом комуністичної Східної Німеччини, якої Франція не визнає, подав руку тільки старшині дипломатичного корпусу — послові СССР, а іншим дипломатам віддав загальний поклін.

Приязні слова до комуністичного уряду Польщі — також і польською мовою — не зм'якшили закам'янілих сердець Гомулки та його партійців. Французь к о м у президентові не довелося побачитися з кардиналом Вишинським, проти якого комуністична партія веде шалену пропаґанду, як і проти релігії та Церкви взагалі.

Політичний здобуток поїздки де Ґолля в Польщу був успішним по лінії сентиментів („братерство зброї" в минулому і т. д.). Але політика не знає сентиментів. Можна сподіватися, що в майбутній подорожі до Румунії де Ґолль матиме реальні досягнення: румунські комуністи настроєні так само неприязно до Москви, як де Ґолль до Вашінґтону.

Viator

ПРО ПОПЕРЕДНИКА СКВУ

У „Свободі" з 19 вересня ц. р. п. з. „Українська громада в Ню Йорку підтримує СКВУ..." подано звіт про громадські збори, присвячені підготові до цієї великої події. В цьому звіті згадано й про присутність проф. В. Приходька та мою як учасників перших спроб скликання Світовий Конгрес Українців у 1930-их роках.

Мило було прочитати цю ширу згадку. Одначе, закралась у неї одна неточність, а саме: „тоді, — як згадав д-р Мелешко, — відбулося 26 нарад Організаційного Комітету". Насправді ж я казав, що після утворення Підготового Конгресового Комітету 1934 року мені довелось бути секретарем на засіданнях Комітету. І при випадковому затриманні мене чеською поліцією протокол ч. 26 „прислужився" до того, що мене не тільки позбавлено можливости брати участь у засіданнях з вечірньої пори 11-го січня 1936 року, але й права перебувати в ЧСР. До речі сказати, я цю лиху подію використав у той спосіб, що написав твір „Катастрофа", тільки він, не зважаючи на добрі оцінки, тліє невиданим.

Моя відсутність, звичайно, не могла тоді припинити діяльність підготового комітету для скликання тоді називаного Всеукраїнського Національного Конгресу. Не пощастило його тоді відбути з причини вибуху другої світової війни.

З членів Підготового комітету, крім мене і проф. В. Приходька, є тут тепер ще проф. Б. Мартос та проф. І. Паливода, який був цілий час головним секретарем Підготового комітету. Напевно він пам'ятає, скільки насправді відбулося всіх засідань, яке було число останнього протоколу і що сталося з архівом Підготового комітету.

Ф. Мелешко

Ню Йорк

Степан Женецький

СКВУ І КОРДОНИ УКРАЇНИ

У першій половині листопада ц. р. відбудеться в Ню Йорку Світовий Конгрес Вільних Українців. Цей конгрес, у якому візьмуть участь представники українського еміґрації з усього вільного світу, буде, безперечно, найважливішою подією в житті не тільки еміґрації, але й українців на рідних землях. СКВУ має бути справжнім українським парляментом, бо на ньому радитимуть вільні, а не визначені Москвою представники українців, і голос їх буде справжнім виявом волі та бажань українського народу. На СКВУ будуть обговорюватися і вирішуватися всі ті пекучі справи, яких не можуть обговорити і вирішити українці в поневоленому Києві. І саме тому, що СКВУ буде виявом волі поневоленого українського народу, постанови, резолюції і деклярації цього конгресу повинні охоплювати всі важливі справи України. Пам'ятаймо, що до тих постанов, резолюцій і деклярацій Конгресу будуть уважно прислухатись не лише наші приятелі, а й наші вороги.

Одною з дуже важливих справ, відносно якої СКВУ повинен ухвалити відповідну деклярацію, є справа тих українських історичних і етнографічних земель, що не входять до складу т. зв. УССР.

В останніх роках в різних країнах проявляється рух за ревізію кордонів, визнаних після другої світової війни і раніше.

В Азії Комуністичний Китай домагається від Москви повернути всі ті терени, що їх царська Росія загарбала від китайської цісарської імперії. Як відомо, ці домагання викликали між Пейпінґом і Москвою холодну війну, яка загрожує перейти в гарячу. Японія, яка після останньої війни мусіла відступити кілька своїх островів СССР і Америці, старається повернути їх собі шляхом переговорів.

В Европі найраніше ревізіоністичні домагання виявила Австрія супроти заселеної австрійськими німцями частини північного Тиролю, яку після війни приділено Італії. Західня Німеччина, що внаслідок програної війни мусіла відступити великі частини своєї території Чехо - Словаччині, Польщі і СССР, увесь час домагається їх зворотu.

Останнім часом навіть сателітна Румунія почала домагатися звороту Буковини й Басарабії від... Совєтського Союзу.

Польська еміґрація домагається звороту Галичини, та західньої частини Волині й Полісся, і є познаки, що й польський комуністичний уряд тої самої думки відносно східніх кордонів, але з огляду на свої західні кордони покищо її не виявляє. Чеська та мадярська еміґрації домагаються приєднання Закарпатської України — перша до Чехо - Словаччини, а друга до Мадярщини.

Домагання Румунії, польських, чеських і мадярських еміґраційних імперіялістів зворотy українських земель заторкує за живе інтереси українського народу. Ці землі — це частина української національної території, і тому Світовий Конгрес Вільних Українців повинен відносно тих земель, як також всіх інших частин української території, що не входять до складу УССР, ухвалити відповідну деклярацію. В цій деклярації треба заявити, що всі українські історичні і етнографічні землі, які з незалежних від українського народу причин не ввійшли до складу України, український народ вибоpе собі, коли стане господарем своєї землі.

З усіх народів світу територіяльно найбільше покривджена Україна. Після другої світової війни Москва тільки частину українських земель приєднала до УССР, а великі частини подарувала своїм сателітам, щоб купити для себе їхню приязнь: Польщі залишила Лемківщину, Засяння, Холмщину, Підляшшя. Чехо-Словаччині віддала Пряшівщину.

Крім цих українських земель є ще великі простори, які включено до т. зв. Російської Совєтської Федеративної Соціялістичної Республіки: Кубань, південна Курщина і Вороніжчина, горішня Донеччина, українські поселення на Далекому Сході і в Сибіру.

Хто повинен заявити загарбникам і всьому світові, що ті українські землі є власністю нашого народу, що вони повинні належати до України? „Уряд" УССР того не зробить, бо він поставлений Москвою і не захищає інтересів українського народу. Наш народ на рідних землях також не може маніфестувати своєї волі.

Таку деклярацію в імені українського народу повинна проголосити українська еміґрація на своєму Світовому Конґресі.

Дехто може сказати, що не варто справи повернення наших загарбаних земель порушувати тепер, бо цим настороживо проти себе всі ті народи, що мають їх у своєму посіданні. Мовляв, ще буде час, коли постане незалежна українська Держава. Ми вважаємо, що саме тепер треба проголосити наші домагання, щоб наші сусіди і ввесь світ знали, що це — наші землі, що ми за них впоминаємося, і що раніше чи пізніше вони перейдуть до їх власника.

ДОРОГА

Вона широка, гомінка,
весела,
Тополями обсаджена
струнким.
Ці тополі ніжно обнімають
Мені здається, із
з мого порога
Вона бере початок в світ
широкий.
А інші думають —
від їхнього порога.
Вона ж усім повинна
догодити...
Вночі по ній біжать
сріблясті зорі,
І понад нею — теж
у вічнім русі зорі.
А зранку на уважденній
гостинець
Викочується сонце непоганє.
І я щоранку йду йому
назустріч,
І поруч люди теж
його стрічають,
І всім воно сподіване дає.

ВІРА АРТАМОНОВА

Лев Шанковський

ЯК ЗБЕРЕГТИ УКРАЇНСЬКУ МОВУ В АМЕРИЦІ?

(1)

Під цим заголовком появився в „Свободі" цикл статтей п. Мирослава Семчишина (чч. 168-171). Лектура цього циклу дала мені справжню насолоду, а також глибоке переконання, що в такій важливій для нас справі, як збереження української мови в Америці, шановний автор влучив в саму ціль, трапив своєю кулею в саму середину „сотки".

Цикл статтей п. Семчишина повинен знайти собі місце в підручній течці кожного педагога, без огляду на те, чи він свої функції справляє в школі чи в організації молоді. Але при всій моїй пошані й любові до старушки „Свободи", я таки мушу висловити жаль, що цей знаменний цикл видруковано на сторінках газети, а не в якомусь журналі. Вітинки з газет зберігати нелегко, а користуватись ними важко. Чи не варто б „Свободі" призадуматись над тим, щоб кращі статті року, зокрема такі, що мають тривале значення, передруковувати в річниках „Свободи"? Передрук таких найкращих статтей не був би коштовним, а з продажу їх можна було б мати ще прибуток, поскільки б люди радо купували недорогі річники, знаючи, що в них є вартісний і потрібний матеріял.

У своєму циклі п. Мирослав Семчишин з великим знанням справи виклав методику навчання чужої мови і навів докази, що власне цієї методики слід уживати в навчанні української мови в цій країні. Методика навчання рідної мови є інакшою від методики навчання чужої мови, і може власне тому, що стосуємо методику навчання рідної мови в навчанні української мови в Америці, осягаємо такі погані результати. Силою різних, від нас незалежних обставин українська мова є для українських дітей мовою чужою, отже в її навчанні слід уживати наймодерніших метод навчання чужих мов. На мою думку, шановний автор має тут повну рацію!

У цьому місці може хтось кинути репліку, що в наших цілоденних школах, наприклад, католицьких, навчають української мови як мови чужої, але також не осягають майже ніяких результатів. Молодь, що закінчує ці школи, української мови не знає ні в слові, ні в письмі. На такий стан може впливати багато причин. Коли в такій школі мову зневажають, трактують її як якийсь нікому непотрібний предмет, провадять навчання цього предмету нефаховими силами (на жаль, є такі школи!), то ніякі методи, навіть найкращі, не допоможуть, бо учні створюється комплекс зневаги чи навіть ненависти до предмету, тобто до навчання української мови, і він просто не хоче її вивчати.

Але, коли існують погані результати при найкращій волі вчителя і цілої школи, та іншого висновку бути не може тільки той, що в навчанні стосується погані методи, наприклад, методи, засвоєні в навчанні української мови як рідної мови учнів. Це можливе в учителів - українців, які навчали української мови як рідної мови в „старому краю" і цих самих „старокраївих" метод вживати в американській школі, в якій навіть для українських дітей — українська мова є чужою. Проти стосування таких метод застерігається п. Мирослав Семчишин, і подає в науковій, але одночасно й популярній формі засади модерної методики навчання чужих мов.

Очевидно, можна не погодитися з п. Семчишиним, коли він каже, що ця „своєрідна революція" в методиці навчання чужих мов відбулася щойно в останніх роках, як вона є „сучасною" наукою чи „новою" методою. Насправді, вже перед першою світовою війною в Німеччині, де навчання чужих мов завжди стояло високо, відбувалися дебати, метою яких було знайти якнайдоцільніші методи навчання чужих мов. Отже, вже тоді німецькі неофільологи прийняли вимогу „першенства" говореної мови, поставили головний натиск на „слухово - звуковий" аспект навчання мови, устапили порядок у навчанні: насамперед розговірна мова, а потім читання і писання.

Після першої світової війни оці нові методи навчання чужих мов перекочували до Польщі й до Совєтського Союзу, де, наприклад, в Українському Інституті Лінґвістичної Освіти (УІЛО) в Києві була модерно устаткована мовна лябораторія вже в 30-их роках, а головний натиск у ній ставлено на опанування живої розговірної мови, яку вивчали, головно, „вухом", без посередництва рідної мови.

Також у Польщі нові методи навчання чужих мов пропаґує країв с ь к и й журнал „Неофільолоґ" (ред. Роман Дибовський), а рекомендовані ним методи віддзеркалювали підручники, зокрема середніх комерційних шкіл, програми яких зміряли до практичного оволодіння чужою мовою і для того рекомендували вживати модерних метод навчання. Майже в усіх середніх комерційних школах, наприклад, у Станиславові, існували мовні лябораторії, які може й не були так устатковані, як сучасні американські, але мали багато авдіофонних інсталяцій для того, щоб учні мали змогу наслухати вимову добрих дикторів-чужинців. Але це мое зауваження зовсім не применшує вартости й значення міркувань п. Мирослава Семчишина.

І тому ми мусимо погодитися з шановним автором, що, стосуючи правильні методи, можемо осягнути в Америці білінґвалізм, тобто знання в українських дітей двох мов, англійської та української. Досвід учить, що можна осягнути не тільки білінґвалізм, а навіть трилінґвалізм. Ось у Чернівцях в передвоєнних роках кожне румунське чернівчанин, від маленької дитини, говорив трьома мовами: німецькою, румунською та українською. Звертаю увагу: одна мова — германська, друга — романська, третя — слов'янська, але їх діти вивчали паралельно без ніяких труднощів. За румунської окупації, між двома війнами, цей стан продовжував існувати, хоч українську мову вже вигнано зі шкіл.

(Продовження буде)

Іван Зелик

ДЕЩО ОСОБИСТЕ ПРО КАРЛА МАРКСА

Немає сумніву, що в останньому столітті ні про кого не написано стільки, як про Карла Маркса. У всій многогранности висвітлювано його творчість, його ідеї, його вплив на суспільні й політичні течії та відносини.

Та все ж таки про нього самого як людину, його відносини до батьків, родинні стосунки, його недуги, його психіку та психічні взаємодії з його філософічно-суспільною творчістю написано відносно мало.

Оцю прогалину старається заповнити швайцарський науковець Арнольд Кюнцлі.*) У своєму творі — психографії подає він надзвичайно цікаві дані й висновки.

Для Арнольда Кюнцлі Карл Маркс — це суміш генія і невротика, пророка з інфантильними почуваннями. Параноїчна настровість та афективність вулканічних вибухів забарвлюють твори К. Маркса глумом і ненавистю.

Кюнцлі залишає відкритим питання, чи без отого „невротичного мотора" мали б Марксові твори спромогу побачити денне світло.

Спосіб опрацювання твору Кюнцлі характеризує чи не найкраще представлена ним афера Карла Маркса з Ленхен Демут:

46-літній Маркс жив у Лондоні з дружиною Енні, народженою Вестфален та трьома дітьми. В тому ж часі довголітня домашня господиня К. Маркса — Гелен Демут (звана Ленхен) повила сина, якого названо Фредеріком, згідно з ім'ям Фридриха Енґельса, найближчого друга та близнюка ідей К. Маркса. Фридрих Енґельс впродовж років подавав себе за природнього батька тієї дитини, бувши добровільним „заступником з призвизи".

Хоч дитина була аж „смішно подібною" до свого справжнього батька — про що писала одна приятелька родини Марксів до Авґуста Бебеля, — Карл Маркс зовсім нею не турбувався. Малого Фредерика виховувала опікунка, і він міг свою природню матір, Гелену Демут, відвідувати лише в кухні Марксового мешкання. З чималим трудом навчився він читати і, коли виріс, заробляв на прожиток як некваліфікований робітник. Помер, як нешанована людина.

Хоча між „кардиналами комуністичної церкви" було прилюдною таємницею, хто саме був батьком Фредерика, все ж таки протягом майже ста років його походження „не було виявлене". Щойно в 1962 році Вернер Блюменберґ з Міжнародного Інституту Соціяльної Історії в Амстердамі навів переконливі докази, що природним батьком Фредерика Демута був хлібодавець його матері, тобто Карл Маркс.

Тому нема чого дивуватись, що облудність і жорстоку поведінку супроти власного сина приховали собі так легко в практиці у відношенні до людства однодумці свого вчителя і пророка.

Карл Маркс, не зважаючи на свою сильну вдачу й кріпку будову, часто хворів на такі недуги, які психосоматична медицина пояснює „витисненими психічними конфліктами", а саме на обструкцію і деструкцію, нервові воміти, недомагання жовчевого міхура й печінки, а передусім на недуги шкіри — фурункули й карбункули, як також гемороїди. Згадані захворіння шкіри психоматична медицина вважає за дуже чуттєву зону для психічних впливів. Як „властивий мотор" цього психоматичного механізму добачає Кюнцлі в „жидівській самоненависті" Карла Маркса.

Нестерпне інколи відношення Карла Маркса до жидівства зясовує Кюнцлі на подіях, що мали місце у батьківській родині: батько Генрих Маркс, адвокат у Трієрі, перейшов 1816 або 1817 р., тобто приблизно за два роки перед народженням Карла Маркса, на євангелицьку віру, бо без цього переходу не мав би спромоги працювати як адвокат. Мати Карла Маркса зробила це майже десять років пізніше. Сам же Карл Маркс був охрищений шестилітнім хлопцем у 1824 році.

Тоді як Карл Маркс „зовнішньо" шанував батька (за Кюнцлі „внутрішньо" ним погорджував), до матері відносився він найчастіше з ворожістю (звичайно сини відносяться до матерів з більшим теплом, як до батьків — І. З.). Він уважав свою матір за неосвічену і скупу, ідентифікуючи її з жидівством, так, як це розумів, тобто з прибогою „мамони". Наприкінці життя своєї матері називав її „старою", без любови й тепла вимагаючи в своїх листах грошей.

Кюнцлі уважає, що „світ почувань" Карла Маркса був узагалом недорозвинений, маловартісний і застряг на інфантильному рівні. Цим інфантилізмом почувань з'ясовує Кюнцлі замилування Карла Маркса в порнографії. В його листуванні з Фридрихом Енґельсом зустрічаємо чимало натяків на сексуальні відносини приятелів (як, наприклад, Мозес Гесс) та товаришів-еміґрантів з революції 1848 р. З особливим уподобанням змальовує Карл Маркс соромицькі сцени в Данте, Петро Аретіно й інших письменників.

Своє відчуження від Бога свого народу Карл Маркс пояснював філософічно тим, що на місце Єгови створив він нового „Пана історії", а саме — „процес продукції", об'являючи самого себе за непомильного генія цього відкриття.

Якщо до цієї особистої життьової канви Карла Маркса додати ще й подібну характером канву життя В. Леніна, якого ніхто, ніщо й ніколи не зможе вибілити з закиду, що злигався з ворожим німецьким цісарським урядом, допомагаючи йому знищити свою як-не-як батьківщину, то доглянемо у цих обох божках так мало тепла і так багато каменя для людини.

Терором можна застрашувати й нищити, блахманом одурювати, але віра у шляхетність цих двох осіб дуже крихка й хитка.

*) Arnold Kuenzli: "Karl Marx. Eine Psychographie." Europa Verlag. Wien-Zuerich-Frankfurt, стор. 872.

ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО ЛИСТОПАД! ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО СВІТОВИЙ КОНҐРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ!

Ювілейні святкування в Міннеаполісі

Парафія св. Архистратига Михаїла в Міннеаполісі в неділю 6-го серпня святкувала 30-ліття священослуження і нагородження наперстним хрестом та митрою нашого улюбленого настоятеля о. М. Антохія.

Свято почалося урочистою Службою Божою, що її очолив Блаженніший Митрополит Іоан, в сослуженні священиків о. Боровського, о. Кістя о. Кудановича, о. протодиякона Поліщука та Ювілята о. митрата Миколи Антохія.

Перед церквою Блаженнішого Митрополита Іоана з його почотом зустріли дівчатка з кошиками квітів, що ними вони усипали шлях Владиці. Перед дверима храму Владику привітав голова Парафіяльної Ради п. Й. Ковалів хлібом-сіллю.

Служба Божа і Молебень відбулися урочисто під мелодійний спів прекрасного нашого церковного хору, під орудою фахового дириґента о. протодиякона Ю. Корсуня. Церква була переповнена своїми парафіянами та гістьми з інших парафій. По закінченню урочистої Служби Божої і Молебня Владика в супроводі священиків поїхав до залі Укр. - Американського Дому, де при вході його привітали сестриці: Е. Вітрик, О. Павлюк, Н. Пригар, В. Демяник, О. Кушнір, О. Пригар.

У короткому часі заля була заповнена вщерть. Прибули також представники інших церковних та суспільно-громадських організацій.

Після молитви й благословення їжі почалась трапеза, приготована вмілими, дбайливими руками сестриць під вмілим проводом пані Евгенії Вітрик. Відкрив святкування голова Парафіяльної Ради п. Й. Ковалів, привітавши Владику Митрополита, Ювілята та його Родину, присутніх парафіян і гостей та передав дальше провадження свята заступникові голови Параф. Ради п. Ол. Чайникові.

Доповідь про Ювілята виголосив п. Павло Вітрик. Вміло заповів п. Ол. Чайників, що зараз виступить знана солістка панна Л. Курилко. І дійсно, панна Л. Курилко зачарувала присутніх своїм прекрасним голосом. Присутні нагородили її гучними оплесками, як також її акомпаніятора на фортепіяні п. Олега Левицького. Відчитано цілий ряд привітів, було їх понад 40 з усіх кінців світу. Несподіванкою був виступ молодих бандуристок Галі, Тані та Ели Вовк. Прекрасно відіграли вони дві пісні при співучасті молоденького соліста Івана Кудановича. Піснею привітав Ювілята та його родину оперовий співак п. Ол. Мартиненко. Від місцевого УККА привітав усно голова д-р Михайло Козак. Він підкреслив, що ми є горді тим, що серед нас є отець Антохій, котрий нагороджений такими великими відзначеннями. Привітав рівнож п. Сергій Бушак — організаційний референт Гол. Шкільної Ради Укр. Прав. Церкви в ЗДА. Був цілий ряд привітів та побажань.

Високопреподобний о. Митрат М. Антохій був глибоко зворушений таким урочистим відзначенням його та вшануванням його праці на церковній та суспільно - громадській ниві і щиро дякував присутнім і неприсутнім Друзям своїм, що привітали його в цей день. Зворушливими словами дякував всім парафіянам, Парафіяльній Раді, Сестрицям, Ювілейному Комітетові, гостям, а найперше Блаженнішому Владиці Митрополитові й всім священикам, що спричинилися до такої урочистої Служби Божої в його парафії.

На закінчення промовляв Блаженніший Владика Митрополит Іоан, ще раз привітав Ювілята о. Митрата М. Антохія, бажаючи йому здоров'я, щастя та довгих літ життя для добра нашої Української Православної Церкви. Присутні проспівали Ювілятові та його родині „Многі літа".

Після закінчення трапези молитвою, багато людей підходило до отця Митрата М. Антохія, щоб особисто побажати йому всього найкращого в його житті.

П. В.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Уконституовано Управу Об'єднання Українсько-Американських Організацій Іллиной

Після загальних зборів координаційної установи українських громадських організацій в стейті Іллиной — Об'єднання українсько-американських організацій — в червні ц. р. обрана управа відбула ряд засідань та остаточно уконституувалася.

Управа діє тепер в складі: д-р Андрій Гаєцький — голова, Іван Лисенко — 1-ий заст. голови і зв'язковий до Т-ва Сприяння УНРаді, д-р Павло Турула — 2-ий заст. голови, Михайло Панасюк — секретар, Мирон Куропась — англомовний секретар, д-р П. Мішкевич — організаційний референт, д-р Василь Маркусь — референт преси й інформації, Володимир Котенко — фінанс. референт, Орест Городиський — імпрезовий референт, Василь Бражник — член управи і зв'язковий до Комітету відзначення 50-річчя Української Революції, Данило Завертайло — член управи.

Контрольну Комісію очолив Богдан Білинський, члени — інж. Василь Ростун і п. Ляшів. Як ширше законодавче тіло при Об'єднанні існує Рада Об'єднання, до якої входять всі члени Управи та по два представники від кожної членської організації, якщо вона не має свого представника в управі, а також всі колишні голови Об'єднання. До категорії останніх належать: інж. Степан Куропась, Богдан Білинський, проф. Мирослав Семчишин, Ераст Дзюбинський та Теодосій Носієвич.

Згідно з рішенням загальних зборів Об'єднання виконує на території м. Шикаґо та стейті Іллиной функції речника Комітету Громадської Єдности.

З свого боку Об'єднання опрацьовує і невдовзі схвалить через свої складові частини спеціяльну декларацію-програму, яка буде її плятформою в громадській, політичній і культурно-суспільній праці на терені Шикаґо та в Америці. Об'єднання активно включилося в підготовку гідного відзначення роковин 50-річчя української національної революції та відродження державности й українських збройних сил.

А. Б.

З родинного свята на народні цілі

В суботу 24 червня в п-ва Теодора і Марії Флюнтів, в Брістолі, Па., зібралися родина, приятелі, та знайомі, щоб відзначити 15-річний ювілей вінчання п-ва Івана та Софії Дзіндзюрів. З цієї нагоди Ювіляти зложили 100. долярів на Український Католицький Університет в Римі. За прикладом Ювілятів пішли й гості. По 10. дол. зложили: М. Блендей, І. Головка, Т. Флюнт, В. Головчак, М. Головчак, Ю. Головчак; П. Годованець — 7. дол. Го 5. дол. — В. Стебельський, О. Товарницький, Г. Блендей, В. Пак, Д. Пуцило.; Д. Маціканець — 4. дол.; М. Лужницький — 3. дол.; по 2. дол. — О. Нищот, О. Дмитришин, С. Белюк. Загальна сума 205. дол. Збіркою зайнявся п. Іван Головка.

Ювіляти Іван і Софія Дзіндзюри та їхні діти є членами Українського Народного Союзу, 253 Відділ у Філядельфії.

Всім жертводавцям щире „Спасибіг", а Ювілятам — „Многая Літа".

Ю. Головчак

Конкурс Українського Олімпійськсьго Руху

(ІС УОР). Український Олімпійський Рух оцим проголошує конкурс на:

1. Пропам'ятний значок з олімпійською тематикою, з написом в українській мові „За участь України в Олімпійських Іграх" і в англійській "For Ukraine's Participation in the Olympic Games" та з зазначенням цифр 5, 10, 25 (ціни, в яких будеться продавати значки).

2. Пропам'ятну олімпійську листівку також з олімпійською тематикою та такими ж написами, як на значках, за вийнятком подання цін.

Малюнки значків і листівок мають бути виконані графічним способом в одному або двох кольорах.

Проєкти з супровідним заклеєним листом, в якому подати адресу автора, проситься надсилати до 15 січня 1968 року на таку адресу:

UWCSA
P.O. Box 938
Radio City Station
New York, N.Y. 10019, USA

Вислід конкурсу буде проголошений в лютому 1968 р. і будуть призначені такі нагороди за найкращі проєкти:

1. Перша нагорода за значок або листівку — 100 долярів.
2. Друга нагорода -- 75 дол.
3. Третя нагорода -- 50 дол.

Всі проєкти стануть власністю Українського Олімпійського Руху, але лише нагороджені будуть випущені окремою серією з нагоди XIX-ої Оліміпіяди.

Філядельфія, Па.

ПОДВІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ

10-го вересня Українська Православна Катедраль на а парафія св. Володимира святкувала подвійний ювілей: 1-шу річницю новозбудованої катедри та 80-річчя первоієрарха УПЦеркви в ЗДА Блаженнішого Митрополита Іоана. Торжественну Літургію відправив Владика - митрополит Іоан при співучасті настоятеля — митрата о. С. Біляка, протоієрея о. Миколи Угорчака та протодиякона Володимира Поліщука, при численій участі вірних. На свято запрошено голову Консисторії УПЦеркви Архиєпископа Мстислава, який був перешкоджений і не міг прибути.

Під час Богослужби гарно співав катедральний хор під керівництвом проф. П. Куриленка. Митрополит Іоан виголосив проповідь, яка високо підносила думки до Всевишнього, переносила їх на Україну, де Українська Церква заборонена, а український нарід поневолений московським окупантом, або зосереджувала їх на нашій щоденній праці тут.

Після Літургії відправлено молебень за здоров'я Владики - Митрополита і запрошено присутніх на бенкет, на який прибули, крім парафіян, околишні священики: митр. протоієрей о. Омелян Мицик з Честеру та протоієрей о. Андрій Дворакївський з Нортгемптону із своїми парафіянами, разом 350 осіб.

Святочний обід відбувся в церковній залі. Серед почесних гостей був касир Головного Уряду УНСоюзу п. Іван Кокольський.

Деяким гостям тяжко було повірити, щоб за такий короткий час можна було так гарно впорядкувати новозбудовану церкву і залю в ній зі всіми модерними устаткуваннями. Це наслідки невтомної праці Будівельного Комітету, Парафіяльного Уряду, настоятеля митрата о. С. Біляка, Сестрицтва, У. Пр. Ліги та всіх тих, що працювали і жертвували на будову катедри.

Святочний обід започатковано молитвою, яку провів Митрополит, та вступним словом голови парафіяльного Уряду п. Й. Подгурського, який покликав на головного промовця п. І. Кокольського.

Пан І. Кокольський, як православний українець, говорив про свої знайомства з Ювілятом - Владикою і про нову Катедру. Найбільше таки сказав він про УНСоюз: про його довголітню працю для українського народу, про 200-тисячну позичку на будову Катедри, про користі забезпечення в УНСоюзі для кожного українця і т.п. І при кінці своєї промови виявив те, що найбільше цікавило парафіян: пожертвував від УНСоюзу 1000 дол. на закінчення Катедри. Це вже 3-тя тисяча від 1966 р. У відповідь на це Секретар 422-го Відділу УНСоюзу передав п. Іванові Кокольському аплікації новоприєднаних членів до УНСоюзу і обіцяв пожвавити працю Відділу на майбутнє.

Наступні промовці: о. О. Мицик, о. А. Дворакївський, о. М. Ігорчак та о. С. Біляк висловлювали свої думки про Катедру та радісно вітали Владику - Ювілята у його 80-річчя.

Блаженніший Владика - Митрополит Іоан та парох митрат о. С. Біляк дякували всім присутнім за участь на святі. А деякі парафіяни і гості зголошували свої щедрі пожертви на внутрішнє устаткування катедри та сплату 200 тисячного морґеджу в УНСоюзі. Свято закінчив молитвою митрат о. О. Мицик.

Цей скромний ювілей залишив гарне враження на присутніх. Гості з далеких околиць і деякі старші громадяни задоволені відходили, а молодь і решта парафіян розпочали забаву. Ця парафіяльна молодь, а особливо сестрицтво, до і під час обіду працювали, тепер хотіли повеселитись. Це їх природнє право.

Т. Т.

Бріджпорт, Конн.

З ДІЯЛЬНОСТИ 73-го ВІДДІЛУ СУА

Скінчився вакаційний сезон, настала осінь і прийшла знов пора для членкинь нашого Відділу продовжувати працю, схвалену на цей рік на останніх річних зборах.

В першу чергу приготовляємось до Вишиваних Вечерниць, які відбудуться 21-го жовтня. Передбачується, що цього року Вечерниці принесуть багато несподіванок. Деякі наші союзянки собі вишивають сукні. А які вони будуть, довгі чи короткі, з полотна, дакрону, шовку, чи вовни, це побачимо на залі. Одно є певне, що як жіноча, так і чоловіча одежа буде елеґантна, різноманітна та пишно прикрашена вишиванням. Найкращі вишивані сукні, чи вишивані сорочки, дістануть нагороду. Забавовий Комітет запевняє, що постарається про смачний буфет і гарну музику, щоб всі забавились з приємністю.

Слідуюча імпреза після Вишиваних Вечерниць — це Святочні Сходини призначені „Жінці Героїні у боротьбі УПА", які відбудуть ся 5-го листопада. В програмі буде реферат і деклямація.

Річні збори нашого Відділу призначені на місяць грудень.

О. Сусла

Український Літературно Мистецький Клюб
Ню Йорк 149-2 вул.

● З Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю 29-го вересня ц. р. відбудеться там вечір, присвячений образотворчому мистецтву. Вадим Лесич говоритиме про останню виставку відомого у світі маляра - примітивіста Никифора у Варшаві та про інших українських малярів у Польщі. Антін Малюца доповідатиме на тему „Останні мистецькі виставки". Обидві доповіді будуть ілюстровані. Початок о год. 8 вечора.

Ділимося сумною вісткою
з Ріднею, Приятелями та Знайомими,
що дня 10-го вересня 1967 року упокоївся в Бозі,
на 78-му році життя
наш Найдорожчий
БАТЬКО, БРАТ, ДІДО і ПРАДІД

о. ОЛЕКСАНДЕР ЛЮБИЧ-МОГИЛЬНИЦЬКИЙ

довголітній парох села Свидова, Чортківського району.

Горем прибиті:

дочки: МАРІЯ ЧЕХОВСЬКА
ІРЕНА КЛИВАК з муж. МОДЕСТОМ
брат: д-р ІВАН МОГИЛЬНИЦЬКИЙ
внук: ОЛЕКСАНДЕР
правнук: ЛЕСИК
Дальша Рідня

●

ЖАЛОБНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

буде відправлена
в неділю, 1-го жовтня 1967 р. в церкві св. Миколая
при President Street, Passaic, N.J.

Замість квітів на могилу
бл. п.
НАТАЛІЇ АДРІЯНОВНИ ДАНИЛЬЧЕНКО
складаємо 10 долярів
на УВАН в Ню Йорку.
Володимир і Катерина КЕДРОВСЬКІ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. д-ра **ВОЛОДИМИРА ВРЕЦЬОНИ**
зложили 25.00 долярів
на Видавничий Фонд Його імени при НТШ.
Ню Йорк, Н. Й. Ірина і Ярослав ЩЕРБАНЮКИ

В пам'ять
д-ра **ВОЛОДИМИРА ВРЕЦЬОНИ**
складаємо 50.00 долярів
на Видавничий Фонд Його імени при НТШ.
Д-р Борис і Софія ФИЛИПЧАКИ
Passaic, N.J.

У Філядельфії будують оселю „Вознесення"

Почалася будова оселі „Вознесення" у Філядельфії. На задньому пляні видно величавий катедральний храм Непорочного Зачаття.

(Закінчення зі стор. 1-ої)

трамвайні та автобусні зупинки, звідки їхати лише декілька хвилин до центру міста. Недалеко від подвір'я Оселі „Вознесення" є й лікарня св. Луки, крім того, при потребі буде завжди лікар.

Оселя „Вознесення" займає три акри землі, вона обсаджена деревами та кущами, а хто з її мешканців забажає сам плекати квіти чи грядку, то зможе їх мати на своїй ділянці, як і співдіяти в прикрашуванні площі Оселі. Будинок обладнаний за найновішими вимогами, в кожному апартаменті є лазничка, кухня та інші удогіднення; апартаменти є одно і двокімнатні: 77 однокімнатних і 63 з однією спальнею. Перший поверх штучно охолоджується, на ньому будуть бюра Оселі, сторожа тощо; також пральня, крамничка та ін. Кожний апартамент має опалювану газом модерну кухню, сполучений з головною телевізійною антеною, має багато удогіднень. За апартамент треба платити від 84 до 104 дол. на місяць, причому, в цю плату вже включені видатки на опал, світло, іншими словами — винайм справді обрахований на незаробітковій базі. Будову Оселі уможливив Департамент мешкань міста Філядельфії, на базі закону з 1959 року, надавши позику за низький відсоток. Хто ж із старших віком українських громадян не був би спроможний платити місячно і такої невеликої суми оплати за життя на Оселі „Вознесення", той має зазначити про це, подаючи прохання-аплікацію на таку адресу:

Ascension Manor, Inc.
813 N. Franklin St.
Philadelphia, Pa. 19123

Тому кожен, хто має дані на те, щоб жити на Оселі, має і змогу в ній жити, бо може одержати від Департаменту мешкань і міської розбудови спеціяльну фінансову допомогу. Оселя „Вознесення", спонзорована філядельфійською Українською Католицькою Єпархією, заопікується на незаробітковій базі старшими громадянами - українцями з Архиєпархії, дбаючи про їх вигоди, спокій та здоров'я.

Еміґраційний Собор УАПЦ...

(Закінчення зі стор 1-ої)

хівництва і Стипендійний Фонд.

Вичерпавши програму праці, Собор обрав новий склад Великої Церковної Ради, Контрольної Комісії та Церковного Суду, а також обрав делеґацію на 6-ий Собор УПЦ в ЗДА, що має відбутися 5-8 жовтня ц. р. в Клівленді, Огайо, щоб ця делеґація передала тому Соборові конкретні пропозиції щодо поєднання всіх православних українців у ЗДА в Єдину Українську Автокефальну Православну Церкву.

З нагоди Собору відбулися урочисті Архиєрейські Відправи Всенічної і Літургії в суботу й неділю, а зокрема зворушлива Спільна сповідь, що її провадив для всіх учасників Собору Високопреосвященний Владика Архиєпископ Григорій, який і очолив ці Богослуження в сослуженні десятьох священиків і диякона. На відправах співав місцевий парафіяльний хор під керівництвом диригента Василя Спісарчука. Парафіяни дбайливо опікувалися учасниками Собору в своїх гостинних домах, а Сестрицтво подбало про харчування всіх у церковній залі.

На закінчення Собор прийняв Резолюції, між якими в точці четвертій сказано:

4. Продовжуючи многократні. заходи Високопреосвященнішого Влади Архиєпископа Григорія і Малої Ради для осягнення об'єднання всіх українських православних юрисдикцій в єдину Українську Автокефальну Православну Церкву, Третій Еміґраційний Собор УАПЦ ухвалює:

а) з радістю прийняти до відома і виконання Протокол про поєднання з 21 жовтня 1964 року, підписаний Зверхником УПЦ в ЗДА Митрополитом Іоанном та Зверхником УАПЦ на чужині Архиєпископом Григорієм як базу для досягнення поєднання;

б) стоячи на принципі єднання, згідно з цим Протоколом, обрати представників нашої Церкви до спільної Передсоборової Комісії;

в) послати делеґацію від нашого Собору на черговий Собор УПЦ в ЗДА, що має відбутися 5-8 жовтня 1967 року в Клівленді, Огайо, для повідомлення про рішення нашого Собору та передачі прохання до того Собору зробити те саме, тобто — обрати своїх представників до спільної Передсоборової Комісії, щоб вона в найкоротший час приступила до підготовки справ для відбуття Собору Поєднання православних українців у ЗДА в Єдину Українську Автокефальну Православну Церкву;

г) затвердити плян Малої Ради щодо вироблення спільною Передсоборовою Комісією ідеології, статуту і устрою об'єднаної УАПЦ в ЗДА;

Екзилі та УПЦ Америки об-
Екзилі таУПЦ Америки обрати своїх представників до вищезгаданої спільної Передсоборової Комісії.

● **Про згоду в африканській сім'ї народів свідчить, між іншим, гострий спір між Ґвінеєю та Побережжям Слоневої Кости. Коли в червні цього року верталися з сесії Об'єднаних Націй ґвінейський міністер закордонних справ і постійний амбасадор тієї муринської держави в ОН і їх літак мусів приземлитись на території Слоневої Кости, то їх арештовано і вони дотепер сидять там у в'язниці. У відплату ґвінейці арештували 22-ох рибалок із Слоневої Кости та схопили одного її урядовця.**

РЕЗОЛЮЦІЇ

21-ий річний З'їзд Українського Місійно - Біблійного Товариства, Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ПАСШ, що відбувся від 31-го серпня до 4-го вересня 1967-го року в місті Шикаґо і як ювілейний з'їзд із нагоди 115-тиріччя постання євангельсько-баптистського руху в Україні — стверджує:

1. Євангельсько - баптистський рух в Україні, започаткований братом Іваном Онищенком в с. Основа на Херсонщині восени 1852-го року, як натуральне спрямування людини до духовної вільности та до єднання з своїм Творцем, Господом Богом, за ввесь час свого існування й діяльности під царською Росією й аж до 1917-го року був під безперервним утиском деспотичної влади, яка чисту та щиру віру в Христа Спаса, заповідану Євангелією Основоположника, забороняла, а визнавців її оголошувала та трактувала як злочинців сектантів і єретиків, їх переслідувала й карала в'язницями та засланнями до азійських нетрів;

2. Починаючи від революції 1917-го року й до року 1921-го віруючі всіх деномінацій чи віровизнань у вільній, самостійній і незалежній Україні з різними на той час урядами, заживали були повної та необмеженої вільности й відправляли свої Богослужби, установи, з'їзди, собори та всілякі інші чинності за своїми догмами, статутами, канонами, звичаями чи обрядами без жодних обмежень чи заборон збоку української влади;

3. Починаючи від року 1921-го, цебто відколи Українська Держава підпала під окупацію московської червоної атеїстичної влади, віруючі всіх віровизнань усього так званого Совєтського Союзу животіють під сталою загрозою гонень, арештів, знущання, биття, засудів і заслань на азійські каторги та кари смерти, цебто переживають часи ще тяжчі від царських;

4. Не вважаючи на всі муки та страждання, віруючі в Україні не тільки що не загубили й не покинули віри в Господа Бога та в його Святе Слово, а щораз духовно, морально й чисельно зростають і зміцнюються, та щораз активніше та діяльніше виявляють спротив сатані-антихристові та його совєтській владі.

21-й З'їзд Українського Місійно-Біблійного Товариства — Об'єднання Українських Євангельсько - Баптистських Церков у ПАСШ схвалив:

1. Закликати всіх своїх членів а також усіх інших християн-українців у всьому вільному світі — молитися до Господа Бога, благаючи Його, аби Він звільнив нашу Батьківщину з-під ярма чужої безбожної влади та дав би їй вільність і незалежність і таку власну владу, під якою б усі християни могли за Словом Божим „провадити тихе й мирне життя в усякій побожності. Бо це — добре й приємне Спасителеві нашому Богові" (Лист Св. Апост. Павла до Тимофія 1-ий, 2:2);

2. Узяти участь у майбутньому Світовому Конґресі Вільних Українців у Ню Йорку 16 19 листопада ц. р. виславши туди своїх делеґатів, яким доручити просити Конґрес піднести перед усім світом голос-вістку про жахливе нелюдське переслідування християн за „залізною заслоною".

Пастор Павло Бартків, почесний президент; Пастор Олекса Гарбузюк, діючий президент; Пастор Іван Барчук, заступник президента; Пастор Дмитро Марійчук, секретар; Пастор Ярослав Патроцький, заступник секретаря; Пастор Іван П'ятковський, скарбник; Михайло Якубович, заступник скарбника; Пастор Василь Бура, запасов. член управи; д-р Л. Жабко-Потапович, голова резол. комісії.

Подешевшають телефонічні розмови на дальшу віддаль; подорожчають на близьку

Вашинґтон. — Американська Телефонічна і Телеграфічна Компанія звернулася до Федеральної Комунікаційної Комісії з просьбою про дозвіл збільшити ціну за телефонічні розмови на близьку віддаль і зменшити ціну за розмови на далеку віддаль. Коли Федеральна Комунікаційна Комісія прихильно вирішить цю справу, то нові ціни за телефонічні міжстейтові й позамісцеві розмови відчують, між іншими, стейти Ню Йорк, Ню Джерзі та Коннектикат. Дешевші ціни за розмови будуть від віддалі 468 миль і більше, але не за всі, тільки за деякі. Але і надалі будуть знижкові оплати за розмови увечері і в суботу та неділю. Телефонічна Компанія має зменшити ціни за розмови на далекі віддалі на $115 мільйонів річно. Зі збільшених цін за розмови на близьку віддаль Компанія дістане на $15 мільйонів більше прибутків. Федеральна Комісія видає ці зарядження тому, що прибутки Телефонічної Компанії тепер є зависокі. Нові ціни за телефонічні розмови мають обов'язувати вже від 1-го листопада цього року, якщо їх затвердить ФККомісія.

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР НА БУКОВИНІ ВІДЗНАЧИВ СВОЄ 100-РІЧЧЯ

У старовинному українському селі Дністрівці, Кельменецького району на Буковині ще в 1866 р. був створений український мішаний хор. Цей хор співав і співає й тепер, під диригуванням Ф. Маланчука старовинних українських пісень, про що повідомляє журнал „Україна" ч. 35

ДОНЬКА РАСКА ВИЙШЛА ЗАМІЖ

Донька державного секретаря Діна Раска, 18-річна Марґарет - Елізабет, вийшла заміж за 22-річного Ґая Смита, абсольвента Джорджтавнського університету у Вашинґтоні й лейтенанта летунства, мурина. На світлині бачимо молоду пару швидко після вінчання у протестанській каплиці в Стемфорді у Каліфорнії. На вінчанні було всього 50 осіб і до останнього моменту затаєно його перед пресою. Затаєно також, куди молоді виїхали в пошлюбну подорож. Повернувшись з неї — молода має замір вписатись на університетські студії, а молодий буде вишколюватись на пільота гелікоптерів і, мабуть, виїде до В'єтнаму.

Корабель-велетень „Квін Мері" попрощався з Ню Йорком

Джерзі Сиги, Н. Дж. — у п'ятницю 22 вересня, о 12 г. 45 хв. дня велетенський корабель-красень „Квін Мері" в останній раз маєстатично проплив рікою Гудзоном, повз хмарочоси Ню Йорку з одного берега і велетенські будови фірми „Колґейт" у Джерзі Сити, на другому березі. Прощатися з кораблем вийшли сотні робітників фірми „Колґейт", як і багато працівників Головної Канцелярії УНСоюзу та Редакції „Свободи", адже дім УНСоюзу розташований поблизу побережжя. Тритрубний велетень „Квін Мері", прикрашений кольоровими прапорцями, виплив у останній рейс до Англії. Над кораблем кружляли в останньому салюті 17 різних типів літаків, гелікоптерів, літаків-амфібій, а його супроводжали до виходу у відкритий океан понад 20 кораблів, „таґ-ботів" — портових суден-тягачів, кораблі туристичної лінії, що плавають довкола Ню Йорку, багато малих моторових човнів. З одного супроводжуючого корабля били п'ять потужних струмів води, творячи велетенський водограй. Малі кораблі супроводжували в останню дорогу свого великого побратима трикратними гудками, що не в одного із сотень присутніх на березі викликали сльози. Люксусовий корабель, який міг перевозити відразу 2.000 пасажирів та яким перепливли океан сотні тисяч людей у країну Свободи, після короткого перебування в Англії відпливе до Каліфорнії, де буде обернений у пловучий прибережний готель. „Квін Мері" не витримала конкуренції саме тих літаків, які її проводжали. Багато в тому прощанні було хвилююче-поетичного, але реальне життя перемагає навіть там, де жаль його таких перемог.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 8-го ЖОВТНЯ 1967 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва Сокіл — 336-ий Відд., о год. 1-ій по пол. в УНДомі при Вест 14-ій вул. Проситься чл. прибути і заплатити свої залеглі вкладки. — Гр. Кісіль, секр.

MONESSEN, Pa. Місячні збори членів 338-го Відд. о год. 1-ій по пол. в Укр. Клюбовій залі на 2-ій вул., 218 Скунмекер Аве. Проситься прибути та вирівняти чл. вкладки. — П. Янковський, предс., М. Куць, секр.

ТАРЗАН, Ч. 5879. В'язні мають лікувати!

TARZAN AND DR. SMITH WERE TAKEN TO THE ROYAL HUT—JUST AS A HUMILIATED WITCH DOCTOR WAS FORCIBLY EJECTED!

"NIBOKO'S MAGIC FAILED," SAID THE CHIEF SADLY. "MY SON IS WORSE—"

"NOW I HAVE TO TRUST YOU. TAKE YOUR OWN BAG OF MAGIC AND USE IT WELL!"

Тарзана і д-ра Смита завели до королівської халупи... Саме тоді, коли приниженого знахаря силою викинули!

— Магія Найбока завела, — сказав сумно ватажок. — Моєму синові щораз гірше...

— Тепер я мушу покладати на вас. Витягайте ваш мішок із магією і добре її використовуйте!